

'Ik dacht, ik wil stadsboer worden, dus ging ik het doen'

Gosse Haarsma (34) is stadsboer bij stadstuin Âsum (uitgesproken als het Engelse *awesome*) in Leeuwarden. In 2013 is hij hier een zelfoogsttuin begonnen, midden in een nieuwbouwwijk. Een jaar geleden zijn we hier voor het eerst geweest. Nu ga ik terug om te zien wat er is veranderd. En om te vragen hoe het toen precies is gegaan met de gemeente. *Tekst & Foto's: Anne Carl*

Een groot groen blad, waar met witte letters Âsum op geschreven staat, verwelkomt mij bij de ingang. Daar ben ik weer, precies

een jaar later. De mangalitzavarkens staan op een andere plek. Een vrijwilligster is bezig op de tuin. Het is november. De klei smakt onder mijn voeten. De natuurspeelplaats tegenover de tuin is leeg, het is te koud en te nat vandaag. Als ik naar de kas loop om Gosse te begroeten, kom ik langs bedden vol aardbeienplanten, grote composthopen en heerlijke wintergroenten. Het staat er allemaal prachtig bij. Vóór mij de mooie tweedehands kas en achter mij de nieuwbouwwijk grenzend aan de tuin. Het is Gosses derde seizoen op Âsum, 1,2 hectare land op een oude terp aan de rand van Leeuwarden.

Een paar jaar geleden ben je met je plan voor een zelfoogsttuin naar de gemeente gestapt. Hoe ging dat?

"Ik had eerst twee jaar ervaring opgedaan bij de Doarpstún Snakkerbuorren, een stadstuin

ten noorden van Leeuwarden. Daar heb ik goede contacten opgedaan, waaronder een vrouw van de Leerschool Permacultuur. De Leerschool kreeg in die tijd een eigen stuk land en had daarvoor contact met iemand bij de gemeente. Toen ik vertelde dat ik een CSA wilde oprichten en ook grond nodig had, nam zij weer contact op met die man, die vervolgens iemand van het projectbureau van de nieuwbouwwijk heeft benaderd."

Hoe lang duurde het proces?

"Het duurde superlang. Ik moest drie maanden wachten en werd helemaal zenuwachtig. Ik dacht er al over om een stuk grond te kraken. En toen kreeg ik een telefoontje van de gemeente: 'Wil je het nog steeds? Kom dan maar even langs.' Ik kreeg dit stuk aangeboden om op te boeren. En het mooie is, de vrouw van het projectbureau heeft

Â S U M

vlak voor haar pensioen nog even de bestemming veranderd naar 'dorpstuin'. Het was een spannend proces en het duurde lang, maar er waren mensen mee bezig die er echt achter stonden en wilden dat het doorging."

Je kende de juiste personen.

"Ja, en dat is omdat ik in Snakkerburen aan het werk ben gegaan. Dan rol je er wel in. Als ik gewoon vanuit huis, zonder iets te kennen of te kunnen had gedacht 'dat wil ik wel', dan was het nooit gelukt. Ik dacht: ik wil stadsboer worden, dus moet ik het alvast gaan doen. Op een gegeven moment ben je het dan ook." Dat is ook de tip die Gosse kreeg toen hij langsging bij Klaas Nijhof van De Nieuwe Ronde, de eerste zelfoogsttuin van Nederland, om te leren van diens ervaringen: "gewoon doen, gewoon beginnen".

Volgens Gosse heeft het werk bij de Doarpstuin meerdere voordelen gebracht. Hij leerde niet alleen de juiste mensen kennen, maar ook het vak. Dat schept vertrouwen bij de gemeente.

"Ik stelde me voor als stadsboer. Ik verdiende er niets mee, het was vrijwilligerswerk, maar ik was fulltime bezig met het vak. Misschien kwam dat betrouwbaarder over dan 'een idee'. Er zijn zoveel ideeën. Ik zei, ik ben zelfstandig ondernemer, het is mijn risico, je hoeft verder niets te doen. Ik hoef geen geld, ik wil alleen een plekje, dan red ik me wel."

En dat was ook zo. Na twee succesvolle seizoenen is zijn ledental nu flink teruggelopen, maar Gosse gaat gewoon door. Nadat de regenwateropvang en een mooi composttoilet zijn gerealiseerd, heeft hij alweer nieuwe plannen voor het komende jaar. Hij schetst

zijn droomtuin: "Naast de kas komt een schuur, zodat de kas weer als kas gebruikt kan worden. Er komen paden, zodat de oogsters en vrijwilligers weten waar ze mogen lopen. En ik wil graag fruitbomen. Soorten die maximaal 2 meter hoog worden, want het moet een open landschap blijven."

Volgend jaar kom ik weer, Gosse. Ik ben benieuwd hoe de tuin er dan bij staat!

